

Zaterdag 12 januari viel de Palestijnse politie met bruto geweld mensen aan die vreedzaam aan het demonstreren waren tegen het bezoek van de Amerikaanse president George W. Bush aan Ramallah. Onder de getroffen demonstranten waren verschillende veteranen van de PLO. Het hoefde niemand te verbazen dat Bush niet erg welkom was bij de Palestijnen; jarenlang heeft Bush zich als hun vijand opgesteld, de meest agressieve Israëlische plannen gesteund en openlijk de uitvoering van een internationale wet die de Israëlische bezetting en kolonies veroordeelt in de weg gestaan. In de ogen van Bush behoort Palestina tot de Axis of Evil en moet het zodanig behandeld worden.

Het voorval in Ramallah was niet de eerste keer dat mensen die vreedzaam demonstreerden tegen het beleid van hun leiders aangevallen werden. Maar het markeert wel een kwalitatieve draai in de houding van de Palestijnse Autoriteit (PA).

Sinds de akkoorden van Oslo combineerde de PA, onder leiding van Yasser Arafat, de voortzetting van de nationale bevrijdingsstrijd met een beleid van compromissen sluiten met de Israëlische bezettingsmacht. Deze compromissen stuitten geregeld op oppositie maar werden nooit gezien als verraad van de nationale strijd. Voor hun diplomatieke manoeuvres kon de PLO-leiding niet altijd op unanieme steun rekenen maar ze werden gezien als onderdelen van het nationale verlangen naar vrijheid en een eigen staat. Net zoals de politieke leiding van de PA bestond de Palestijnse politie uit voormalige vrijheidsvrijdigers die hun werk als een voortzetting zagen van de strijd voor het bevrijden van het Palestijnse volk van de Israëlische bezetting.

De dood, onder verdachte omstandigheden, van Yasser Arafat (onder veel Israëli's en Palestijnen bestaat het vermoeden dat hij vergiftigd is – AJ) en zijn vervanging door Mahmud Abbas – Abu Mazen – markeren het einde van een hoofdstuk in de geschiedenis van de Palestijnse nationale bevrijdingsstrijd en het autonoom worden van de PA ten opzichte van van de PLO. Sinds het ontmantelen van Palestijnse regering van nationale eenheid en de geforceerde scheiding tussen de westelijke Jordaanoever en de Gaza-strook, beide aangemoedigd door de Verenigde Staten, is de PA noch de uitdrukking van de PLO noch van de democratische keuzes van de Palestijnse bevolking.

Het mag misschien hard klinken maar de Palestijnse regering zijn hulpmiddelen van de VS en Israël en hebben, afgezien van de verkiezing van Abbas tot president, een gebrekkige legitimiteit ten opzichte van de Palestijnen. En die verkiezing is een gebeurtenis die zich niet zal herhalen.

Deze kwalitatieve verandering heeft gevolgen op elk niveau van de PA; premier Salam Fayyad werd aangesteld door de Amerikaanse regering, vers van zijn post bij het IMF. Hij is nooit lid geweest van Fatah en zijn eerste daad als premier was het ontslaan van duizenden PLO-activisten uit het PA apparaat en hen te vervangen door technocraten zonder verleden in de nationale beweging. Onder leiding van de Amerikaanse generaal Keith Dayton, nu de Amerikaanse pr-consul in Ramallah, werd zijn belangrijkste missie het 'herbouwen', na het wegwerken van de oude garde, van een sterke Palestijnse politie-macht.

Deze nieuwe politie-krachten, zonder verleden in de oude nationale guerilla-bewegingen, zijn getraind in Egypte; het zijn huurlingen zonder band met de nationale bevrijdingsbeweging en staan klaar om elk bevel van hun leiders te gehoorzamen.

Enkele weken geleden werd op de Israëlische televisie een reportage uitgezonden over deze nieuwe Palestijnse agenten. In het eerste deel zag men hoe de recruten aan het oefenen...om Hebreeuws te leren; 'om te kunnen communiceren met de Israëlische collega's', zo vertelde een van hen. In het

tweede deel zag men ze in actie bij een gewelddadige huiszoeking van een boekwinkel die door Hamas gerund zou worden. Het derde deel was de 'ondervraging' van de bejaarde winkeleigenaar, een belachelijke versie van ondervragingen door de Israëlische politie-dienst. Geen wonder dat de Israëlische journalist vol sympathie voor deze nieuwe Palestijnse politie was.

Het is tijd dat we de zaken bij hun ware naam noemen; het gaat hier om neo-koloniale overheersing door middel van een inheems marionettenregime, een die zijn orders en wapens ontvangt uit Washington en Tel Aviv.

Toen Edward Saïd Yasser Arafat 'Pétain' noemde, naar de Franse generaal die het met de Duitsers collaborerende Vichy bewind leidde, en de PA 'collaborateurs' had ik een lange discussie met hem en ik denk dat ik hem uiteindelijk ervan overtuigde dat deze benamingen ongepast waren. De weigering van Arafat om Barak's dictaten te accepteren in Camp David en zijn opsluiting in zijn hoofdkwartier lieten zien dat hij geen Pétain was. Helaas is de term die ongepast was voor Arafat wel van toepassing op de nieuwe Palestijnse leiding die nog slechts een instrument is van de Israëlische bezetting en geen enkele verantwoording aflegt aan het Palestijnse volk of aan haar nationale organisaties.

Dit is een ommekeer en het zou een belangrijk punt moeten worden voor de Palestijnse maatschappij en nationale bewegingen. De strategieën van gisteren zijn niet langer relevant; de politieke situatie vertoont minder en minder overeenkomsten met de Algerijnse bevrijdingsstrijd en steeds meer gelijkenis met Apartheid Zuid-Afrika. Voor de komende jaren zal de grootste uitdaging het aanpassen aan de politieke parameters van deze nieuwe situatie zijn.

Michel Warschawski is een Israëlische schrijver en journalist. Hij schreef onder andere het autobiografische *On The Border* (South End Press) en *Towards an Open Tomb: The Crisis of Israeli Society* (Monthly Review Press). Dit artikel verscheen eerder op zijn blog [blog](#). Vertaling: Alex de Jong